

Разгнѣвениятъ ястребъ налетѣ върху тѣхъ.

— Гурвайте се! — извика старата патица и всички изчезнаха за мигъ подъ водата. Ала ястребътъ започна да лети надъ повърхността и, шомъ нѣкоя патица изплуваше отгоре, веднага я нападаше.

Една следъ друга се появяваха и изчезваха въ вира изплашенитѣ патици. Все по-бързо и по-бързо се нирваха тѣ и, като си помагаха съ крила, плуваха подъ водата на разни страни. Ястребътъ виждаше тѣлата имъ какъ разсичатъ струящитѣ води и близостта на пляката разпалваше неговата стрѣвностъ.

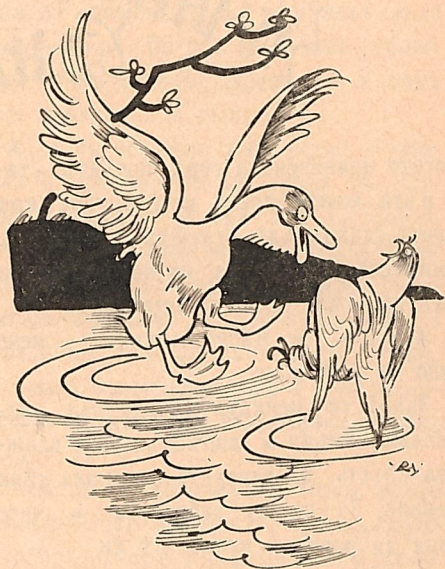
Изведнажъ единъ младъ патокъ се показва на повърхността. Преди да успѣе да с потопи, ястребътъ го зграби за крилетѣ. Патокътъ закрѣка и съ всички сили се мжчеше да се гурне въ водата. Отъ своя страна ястребътъ се опитваше да го вдигне.

Но ето че отъ дълбочината на вира се показва старата патица. Съ оглушителенъ крѣсъкъ тя се хвърли къмъ нападателя.

— Тукъ, тукъ! — викаше тя на младитѣ, като удряше водата съ крила. — Следвайте ме, следвайте ме!

Младитѣ патици се показаха една следъ друга изъ подъ водата. Вирътъ закипѣ подъ дружитѣ удари на крилата имъ. Край мѣстото на борбата се образува сжщински въртопъ. Патицитѣ плуваха въ кржгъ край ястреба, който махаше съ крила, за да се задържи въ въздуха. Малкитѣ вълнички започнаха да го обливатъ. Той усѣти че потѣва. Мокроту му тѣло натежа.

Тогава на свои редъ той се изплаши и пуста крилеге на младия патокъ. Ала старата патица го блъсна съ крилата си тѣй силно, те той падна въ вира. Водата го понесе. Той се опитваше да хвъркне, но мокроту му тѣло не можеше да се вдигне . . .

Събрани на купчинка, изплашенитѣ патици все още крѣкаха и плахо гледаха своя врагъ, когото рѣката отнасяше надолу по течението. Ястребътъ бѣше живъ и неговитѣ свирепи, жълти очи ги гледаха мълчаливо и мрачно. Следъ малко той се опита отново да се вдигне и пакъ замаха съ крила по повърхността . . .

Патицитѣ го проследиха, докато той се скри отъ погледитѣ имъ. После тихо се вдигнаха и отлетѣха нагоре (по рѣката).

Емилиянъ Станевъ